

E. BUKTENICA, *Ribarski konvoj*. Zagreb, Galerija primitivne umjetnosti

periodu (1903–22) povlači se iz javnoga života i predaje se pedagoškom radu. Povremeno izlaže s hrv. umjetnicima i češ. likovnim udruženjima, te samostalno (1915, 1921). U toj fazi poentilističkom manirom u rafiniranoj skali boja traži vibrirajuću atmosferu lika i ambijenta u novim svjetlosno-kolorističkim odnosima. Opčinjen suptilnim nijansama ljudske puti, slika aktove (*Klytia*, *Ružičasti san*), portrete (*I. Vojnović*) i figure u interijeru (*U sjeni*). Dobio je brojne nagrade i odlikovanja i bio član nekoliko akademija. Otvorivši perspektive modernom slikarstvu, bio je najmarkantnija ličnost hrv. likovnoga života na prijelazu stoljeća. Ostala djela: *Portret Ane Fagioni*, 1881; *Crnogorka na sastanku*, 1883; *Portret Petra Katalinića*, 1884; *Muškarac u pejzažu*, oko 1886; *Primorski pejzaž*, 1885; *Mlada patricijka*, 1890; *Portret Katarine Bibica*, 1891; *Portret Ivke Vranicany*, *Portret Gustava Pongratza*, 1893; *Portret C. Medovića*, 1896; *Autoportret*, 1897; *Portret muškarca, Barunica Rukavina, Dedal i Ikar*, 1898; *Trilogija iz Dantea (Raj, 1899; Čistilište, 1900; Pakao, 1902)*; *Adio*, 1903; *Divan*, 1905; *Novi šesir*, *Vruća kupelj*, *Probuđena*, 1908; *Mlada umjetnica*, 1914; *Gđa Hribar sa kćerkom*, 1922.

BIBL.: *Moj život*, Zagreb 1918.

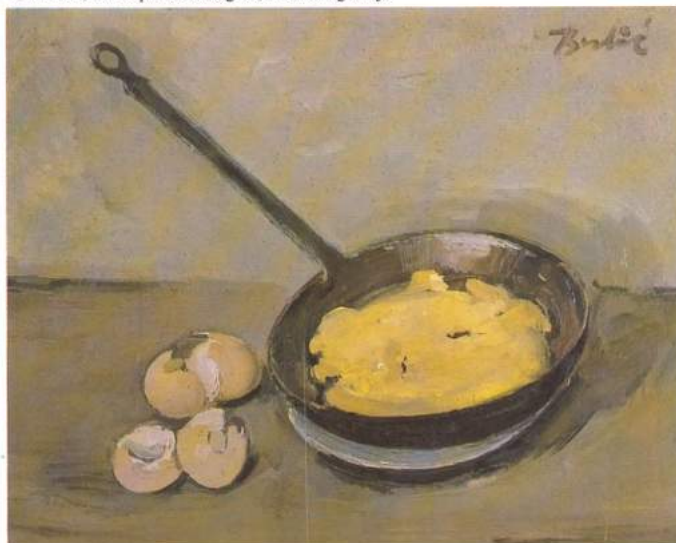
LIT.: V. Kružić-Uchytel, Vlaho Bukovac — život i djelo, Zagreb 1968. — Vlaho Bukovac (katalog retrospektive), Zagreb 1988/89.

V. K. U.

BUKOVAC-JAVORSKI, Ivanka, slikarica (Cavtat, 9. VII. 1899 — 14. XI. 1978). Kći Vlaho Bukovca. Završila Umjetničku akademiju u Pragu gdje živi i radi od 1968, kada se vraća u Cavtat. Slika toplom gamom pretežno realističke žanr-prizore i figure. Izlagala u Pragu, Parizu, New Yorku i Dubrovniku.

BUKOVINA, Stjepan, naivni slikar i pisac (Šibice kraj Zaprešića, 1935). Njegove slike (*Život iz toplog blata*, 1984; *Prvotropski postanak*, 1985)

B. BULIĆ, *Mrtva priroda*. Zagreb, Moderna galerija

najčešće su ilustracija vlastitih tekstova (*Psihoatomika*); tj. znanstveno-fantastičnoga domišljanja o životu i nastanku svijeta.

LIT.: N. Vrkljan-Križić, Naivi '87 (katalog), Zagreb 1987.

BUKTENICA, Eugen, naivni slikar (Grohote na Šolti, 28. XI. 1914). Zemljoradnik i ribar. Radi crteže od 1946. a slikarstvom se intenzivnije bavi od 1950. Slika mrtve prirode, otočke krajolike, ribare i brodice, pastire i stada, seljake i kraška polja, starice pred crkvama, ptičare na trgovima, mornare u lukama. Boju ravnomjerno razlaže u plohe, dok svjetlost daje kompoziciji ugodaj lirske vedrine. Njegovo je slikarstvo neka vrsta naivnog impresionizma, a njegov prostodušni realizam protuteža onim težnjama u naivnoj umjetnosti u kojima prevladavaju afektivne značajke, naracija i anegdotizam. Izlaže od 1952. Samostalne izložbe imao u Zagrebu (1957, 1970), Splitu (1966, 1973), Hamburgu (1972) i Münchenu (1973).

LIT.: B. Kelemen, Naivno slikarstvo Jugoslavije, Zagreb 1969. — V. Maleković, I Naïfs Croati, Torino 1975. — Naivna umjetnost (katalog), Zagreb 1991. — J. Depolo, Hrvatska naivna umjetnost — 60 godina poslije (katalog), Zagreb 1992.

VI. MČ.

BULAT-SIMIĆ, Anka → SIMIĆ-BULAT, ANKA

BULIĆ, Bruno, slikar (Trst, 7. XII. 1903 — Zagreb, 26. XI. 1990). Završio je Višu obrtnu školu za dekorativnu umjetnost u Trstu, zatim je studirao na Akademiji u Veneciji. Diplomirao je na Akademiji u Zagrebu 1931 (V. Becić). God. 1932/33. studira u Parizu; po povratku u domovinu profesor je na dominikanskoj gimnaziji u Bolu na Braču. God. 1953 — 69. bio je zaposlen u Restauratorskom zavodu JAZU u Zagrebu.

Od 1947. kopira freske starih hrv. majstora u Stonu, Zadru, Lepoglavi i diljem Istre. Bavio se grafikom i ilustriranjem knjiga (F. Levstik, V. Nazor). Bulićeve psihološke portrete i autoportrete karakteriziraju profinjeni humor, suptilna analiza karaktera i raspoloženja (*Autoportret*, 1934). Često slika dječji portret, naglašena crteža i otvorene boje svjetlijih registara (*Djevojčica u bijelom*, 1946). Mrtve prirode i krajolici slikani su širokim potezom i istaknutim kromatskim vrijednostima što ih čini bliskim postimpresionizmu (*U čast Maneta*, 1938; *Rđa*, 1939; *Četrnaesti ožujak*, 1940). U brojnim sakralnim ciklusima ulja ili fresko-kompozicija potez je snažan, temperamentan i izražajan (franjevački samostan na Košljunu, Gospa van grada u Šibeniku, kapelica Sv. Leopolda Mandića u kapucinskom samostanu u Osijeku). — Prvi put je izlagao 1934. kao gost »Grupe trojice«. Samostalno je izlagao u Zagrebu 1969. Objavljivao autobiografske zapise.

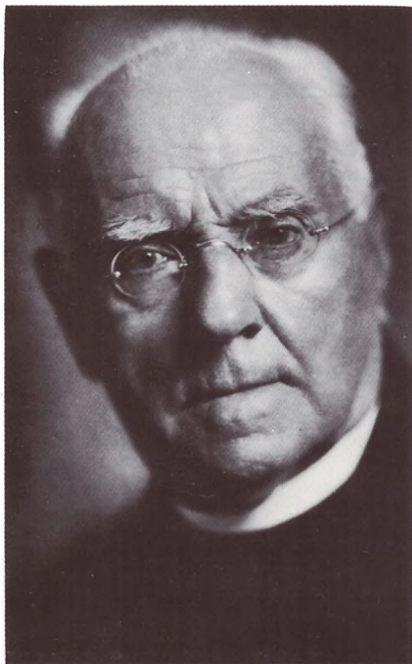
BIBL.: *Uspomene na djetinjstvo u Župi Dubrovačkoj*, Bulletin JAZU, 1957, 2; *Prvi svjetski rat u Poljicama*, Poljica (Gata), 1979, 1; *Moja rodna kuća*, Marulić, 1979, 5.

LIT.: M. Keglević (M. Šeper), Babić — Becić — Miše — Bulić — Šohaj, Hrvatska smotra, 1934, 11 — 12. — Z. Munk, Izložba Trojice i gostiju, Književni horizonti, 1936, 1. — M. Katić, Pola vijeka hrvatske umjetnosti, Novosti, 1. I. 1939. — Z. Munk, Sa izložbe hrvatskih umjetnika, Bruno Bulić, ibid., 1940, 294. — V. Kušan, Bruno Bulić, HR, 1941, 11. — S. Batušić, Bulićeva kopija Rangerove freske, Bulletin JAZU, 1953, 1 — 2. — M. Peić, Bruno Bulić, Vjesnik, 13. XII. 1953. — V. Maleković, Nenametljiva radost slikanja, ibid., 9. XII. 1969. — Z. Tonković, Slikar Bruno Bulić, 15 dana, 1981, 8. — G. Gamulin, Hrvatsko slikarstvo XX. stoljeća, II, Zagreb 1988, str. 203 — 209.

D. Hé.

BULIĆ, Frane, arheolog, povjesničar i konzervator (Vranjic, 4. X. 1846 — Zagreb, 29. VII. 1934). Studirao teologiju u Zadru, klasičnu filologiju i arheologiju u Beču. Nakon kraćega prekida studirao epigrafiju i klasičnu arheologiju (Beč). U Zadru, gdje je bio školski nadzornik, djelovao i kao konzervator starina. Iz Zadra je premješten u Split za ravnatelja gimnazije, a u isto doba je ravnatelj Arheološkoga muzeja u Splitu i pokrajinski konzervator starina. Nakon što je umirovljen kao ravnatelj gimnazije, radi isključivo kao arheolog i konzervator. Djeluje više od 50 godina kao istraživač na terenu, konzervator i pisac. Iskapa na Manastirinama 1883 — 90, a zatim ponovno od 1898. pa do konačnoga otkrivanja i prezentiranja spomenika 1906. U periodu između 1890 — 98. otkapa baziliku i groblje na Marusincu. Prvih desetak godina XX. st. posvećuje istraživanju kompleksa episkopalnoga centra u Solinu. Na amfiteatru i zap. nekropoli radi u više navrata. Osim toga istražuje i niz drugih objekata u istomu gradu. Ranosrednjovj. crkvicu Sv. Marte u Biaćima otkriva 1902 — 05. Crkvu Sv. Marije na Otoku u Solinu istražio je 1898, a u više navrata iskapa je starokršč. i ranosrednjovj. crkvu u Gradini u Solinu. Izvan Solina kopao je u Rižinicama, Klapavicama, Grohotama na Šolti i dr. Kao konzervator posvetio se uglavnom zaštiti Dioklecijanove palače. Njegova izdavačka djelatnost vezana je u prvom redu za časopis »Buletino di archeologia e storia dalmata«; 1884. postaje suizdavač, a zatim izdavač i vlasnik

časopisa (1888). Objavio je nekoliko monografija, a posebno treba istaknuti prvu monografiju o starohrvatskoj skulpturi (*Hrvatski spomenici u kninskoj okolini*). Osnovao je 1892. društvo »Bihać« za istraživanje i proučavanje nacionalne prošlosti, a 1894. organizira I. kongres za starokršć. arheologiju u Splitu i Solinu.

FRANE BULIĆ

BIBL.: *Dva sarkofaga: Ivana Ravenjanina i Lovre Dalmatinca*, Katolički Dalmatinac, 1882, 1–7; *San Donato in Zara*, Baugeschichte (uz suradnju A. Hausera), 1882; *Salona*, Program c. k. velike gimnazije u Spljetu, 1885; *Inscriptiones quae in museo archeologico Salonitano asservantur* i *Auctarium inscriptionum*, ibid., 1885–92; *Hrvatski spomenici u kninskoj okolini*, Djela JA, 1888, 8; *Prinosak k povijesti uređenja granica među raznim plemenima u Dalmaciji za rimsko doba*, 1890; *Zur Vorgeschichte Dalmatiens*, 1892; *Voda po Spljetu i Solinu* (uz suradnju L. Jelića i S. Rutara), 1894; *Po ruševinama starog Solina*, Strossmayerovo spomen-cvijeće, Zagreb 1900; *Izvištaj o crkvi sv. Marije od Otoka i o nadgrobnom spomeniku kraljice Jelene*, VjHAD, 1901; *Kronotaksa solinskih biskupa* (uz suradnju J. Bervaldija), 1912; *Car Dioklecijan...*, VjHAD, 1918; *Natpis Petra Crnoga* (u suradnji s P. Skokom), GZMBiH, 1918; *Orgulje glasovitih umjetnika po crkvama Dalmacije*, Sv. Cecilija, 1918, 5 i 6; *Stridon (Grahovo Polje u Bosni)*, rodno mjesto sv. Jeronima, 1920; *Razvoj arheoloških istraživanja u Dalmaciji kroz zadnji milenij*, Zbornik MH, 1925; *Krunidbena bazilika kralja Zvonimira usred Gradine u Solinu*, Zbornik kralja Tomislava JA, 1925; *Palača cara Dioklecijana u Splitu* (u suradnji s Lj. Karamanom), 1927; *Stopama hrvatskih vladara* (u suradnji s L. Katićem), 1929; *Dolazak Hrvata i pohrvaćenje Dalmacije*, Sveslavenski zbornik, 1930. — F. Bulić, *Izabrani spisi*, Split 1984 (uredio N. Cambi).

LIT.: Bulićev broj HR, 1934, 10. — L. Katić, Znanstveni rad Don Frane Bulića, Novo doba, 31. VII. 1934, 178. — V. Hoffiller, Don Frane Bulić, VjHAD, 1935, prilog. — Lj. Karaman, Rad na polju klasične arheologije, Obzorova Spomen-knjiga, 1935. — M. Abramčić, Don Frane Bulić u memoriam, VjHAD, 1940. — N. Cambi, Frane Bulić — utemeljitelj Hrvatskog društva za istraživanje domaće povijesti u Spljetu — »Bihać«, Izdanja Hrvatskog arheološkog društva, Zagreb 1981. — Isti, Frane Bulić kao arheolog, VJAH 1986, 79.

N. Ci.

BULIMBAŠIĆ, Ivan, kipar (Trst, 13. VI. 1883 — Split, 20. II. 1974). Školovao se u Splitu, Trstu i Beču. Radio je u New Yorku u ateljeu arh. Warrena Whitneyja (1911–14). Kao dobrovoljac borio se na solunskoj fronti, a potom se ponovno vraća u SAD, gdje radi kiparske ukrase na željezničkim stanicama (Pennsylvania i Grand Central Station u New Yorku) i na spomeniku admiralu I. P. Jonesu (Annapolis). Od 1920. živi povučeno u Splitu i radi niz skica i alegorijskih likova za neizvedene javne spomenike te više portreta istaknutih ličnosti (*J. Kolombatović*, *F. Bulić*, *A. Trumbić*, *L. Borčić*). Rani radovi ukazuju na utjecaj secesije, poslije izgrađuje realistički izraz dajući u portretima karakterne značajke likova. God. 1974. priređena mu je u Splitu retrospektivna izložba.

LIT.: *D. Keckemet*, Kipar Ivan Bulimbašić, Mogućnosti, 1974, 3. — Isti, Ivan Bulimbašić, ŽU, 1975, 22–23.

D. Kt.

BULLETTINO DI ARCHEOLOGIA E STORIA DALMATA → VJESNIK ZA ARHEOLOGIJU I HISTORIJU DALMATINSKU

BULLETIN RAZREDA ZA LIKOVNE UMJETNOSTI JAZU, časopis, izlazi u Zagrebu od 1953. pod naslovima: Bulletin Instituta (do 1959), Odjela VII (1960), Zavoda (1961–66, 1974) i od 1977. Razreda. Donosi

povijesnoumjetnička istraživanja, rasprave, kritike, lik. kroniku te ilustracije. Do 1988. izašla su 42 sveska. Glavni urednici bili su L. Horvat, J. Miše (1953–56), K. Hegedušić (1956–60), Lj. Babić (1960–66, 1974), A. Mohorovićić (1977) i E. Kovačević, a suradnici C. Fisković, M. Peić, A. Horvat, B. Fučić, Lj. Karaman, K. Prijatelj, V. Zlamalik i dr.

V. Fo.

BULVAN, Slavoljub, zlatar (Zagreb, 23. XI. 1842 — 6. VII. 1915). Obrt je učio kod oca Ignaca te F. Junga. Deset godina radio je u Chicagu a 1873. preuzima očevu radionicu u Zagrebu. Kao član gradskoga zastupstva (1888–1906) zalagao se za razvitak umj. obrta. Svoje radove izlagao je u Trstu (1882), Budimpešti (1885) i Zagrebu (1891). Prema vlastitu nacrtu izradio je 1902. počasni lanac gradskoga načelnika od plemenitih kovina i dragoga kamenja.

P. C.

BUNETTA, Aleksandar, slikar (Karlovac, 5. XII. 1920). Školovao se na Akademiji u Zagrebu 1947–52 (I. Režek). Pohađao specijalni tečaj slikarstva kod Lj. Babića. Slikao portrete, krajolike, mrtve prirode i aktove u duhu lirskoga ekspresionizma (*Saša*, *Jason*, *Kiša*). Bavi se grafičkim oblikovanjem i uređenjem interijera.

BUNETTA, David, arhitekt (Mrkopalj, 29. XII. 1891 — Rijeka, 10. VII. 1964). Završio Arhitektonski fakultet u Berlinu i specijalizaciju kod P. Bonatza. U početku pod utjecajem V. Kovačića, u posljednjem razdoblju na polju stambene arhitekture ostvaruje djela u kojima naglašava ambijentalne elemente. Važnija su mu djela: ljevaonice u brodogradilištima u Rijeci, Puli i Kraljevici; rekonstrukcija hotela »Park«, upravna zgrada tvornice »Torpedo« i stambene zgrade u Rijeci.

LIT.: Z. Kolacio, Arhitekt David Bunetta, ČIP, 1959, 83. — Isti, David Bunetta, ČIP, 1964, 138. — Isti, Međuratna arhitektura Rijeke i Sušaka, Dometi, 1974, 10–11.

D. Kt.

BUNIĆ, Branko, arhitekt (Sarajevo, 28. VII. 1904 — Zagreb, 12. VII. 1981). Diplomirao je na Tehničkome fakultetu u Zagrebu 1929. God. 1930–37. radi u Sarajevu. Vodio je izvedbe javnih, stambenih i industrijskih objekata u Sarajevu, Tesliću, Zenici, Jajcu i Lukavcu. Jedan je od prvih pobornika moderne arhitekture u Bosni i Hercegovini. Od 1937. radi u Zagrebu a 1938–47. vodi vlastito građevno poduzeće. Izveo je nekoliko većih javnih građevina i projektirao manje stambene zgrade (Krešićeva 29, 1939; Solarova 4, Jakićeva 28, 1959). Poslije 1945. bio je nastavnik u Crikvenici i Zagrebu. Pisao je članke i osvrte o problemima suvremene arhitekture.

LIT.: T. Premrl, Arhitekt Branko Bunić, ČIP, 1981, 7–8.

T. Pl.

BUNK, Rudolf, slikar (Berlin, 1908 — Hamburg, 8. VII. 1974). Školovao se u Berlinu. God. 1934. bježi pred nacistima; dolazi u Split 1938. Od 1943. član je Kazališta okružnog NOO-a srednjo-dalmatinskoga otdjela i nazočan je na I. konferenciji kulturnih radnika Dalmacije u Hvaru. Sa zbje-gom odlazi u El Shatt (Egipat), gdje radi kao scenograf u Centralnoj kazališnoj družini. Nakon 1945. radi u splitskom HNK do 1958, kada se vraća u domovinu. Samostalno izlagao u Splitu 1940, 1955, 1969 i 1972.

LIT.: K. Prijatelj, Sjećanje na Rudolfa Bunka, Mogućnosti, 1974, 8.

N. B. B.

BUNTAK, Franjo, povjesničar umjetnosti i muzealac (Zagreb, 2. IX. 1910–14. XII. 1985). U Zagrebu je diplomirao 1934. i doktorirao 1938. (*Župna crkva Sv. Marije u Zagrebu*). Bio je kustos i direktor Gradskoga muzeja u Osijeku (1937–41), kustos te od 1945. do umirovljenja 1979. direktor Muzeja grada Zagreba. Autor je prvoga vodiča kroz osječki Gradski muzej. Istraživao je kult. i umj. povijest Zagreba. Napisao je predgovor i tumačenja knjizi Gj. Szaba *Stari Zagreb* (Zagreb 1971). Urednik zbornika »Iz starog i novog Zagreba« (1957–84).

BIBL.: *Župna crkva Sv. Marije u Zagrebu*, VjHAD, 1936, str. 37–109; *Historijat Osijeka*, u mapi: Stari Osijek J. Gojkovića, Osijek 1939; *Osječki gradski muzej* (vodič), Osijek 1940; *Pedeset godina Muzeja grada Zagreba*, Zagreb 1957; *Prilog građevnoj povijesti stare županijske saborske zgrade na Markovom trgu u Zagrebu*, Zbornik zagrebačke klasične gimnazije 1607–1957, Zagreb 1957; *Slike Zagreba od XVI. do XIX. stoljeća* (katalog), Zagreb 1957; *Likovni prikaz Zagreba*, Kaj, 1972, 7–8; *Zagreb u vrijeme H. Bolléa*, ŽU 1978; *Uz poznate — još neke nove misli i podaci o Marijinoj crkvi na Dolcu*, Zagreb 1978; *Muzej grada Zagreba* (vodič), Zagreb 1979; *Stanovnici Illice, njihove kuće i zemljišta u prošlom stoljeću*, Iz starog i novog Zagreba, VI, Zagreb 1984.

LIT.: Z. Kuzmić, In memoriam dr. F. Buntak, Vijesti MK, 1986, 1–2.

V. Fo.

BUNJA, mala kružno-kupolasta građevina na jadranskom području, osobito u S i sr. Dalmaciji i Istri. Građena je od neobrađena ili jedva obrađena kamena, u suhozidu. Redovito je kružnog tlocrta, nadsvođena stožasto izvedenom nepravom kupolom od pločasta kamenja. Bunje se nalaze po